

have. Det gælder også, når vi snakker asylcentre og flygtninge og indvandrere.

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Og så er det fru Ulla Tørnæs som ordfører.

Ulla Tørnæs (V):

I Venstre er vi meget glade for den sundhedsdebat, som både statsministeren og den socialdemokratiske ordfører har rejst her under debatten i dag.

Jeg kan konstatere, at når det gælder private forsikringsordninger, så står Socialdemokratiet med ryggen mod en mur af beton. Nu er det jo som bekendt sådan, at når man står med ryggen mod muren, så er det svært at se skriften på væggen. For på væggen står der, at befolkningen ikke er tilfredse med det danske sundhedssystem, hvor man risikerer at havne på en venteliste frem for at komme i behandling, et sundhedssystem, der i øvrigt rangerer som nr. 34 på WHO's internationale liste.

Det er derfor, der overhovedet er private forsikringer på markedet. Det er derfor, fagbevægelsens eget forsikringssselskab, ALKA, har lavet en sygeforsikringsordning for medarbejderne i Arbejdernes Landsbank. Det er derfor, tidligere finansminister Mogens Lykketoft har givet 200.000 offentligt ansatte en privat sygeforsikring i forbindelse med overenskomsterne i 1999. Det samme har man valgt at gøre i Trehøje Kommune. Og det er også derfor, at flere og flere helt almindelige danskere tegner en privat sygeforsikring.

Den socialdemokratiske politik, som vi har fået understreget den her i dag, medfører, at det alene er de velhavende, som kan rejse til Karolinska eller Hammelburg eller andre steder for at blive behandlet, hvis de ikke kan komme til herhjemme, hvorimod den lille mand, som ikke er så heldig at have tegnebogen i orden eller en forsikring på sin arbejdsplads, pænt må stille sig op i køen.

Er det socialt ansvarlig sundhedspolitik?

Hvis man er socialdemokrat, er svaret ja, det har vi tydeligt fået bekræftet i dag. Vi mener klart nej. Vi kæmper for, at alle skal have lige ret til behandling, uanset tegnebogens størrelse.

At sammenligne en velbegrundet frygt hos borgerne for at havne på en venteliste med en stærekasse, er ganske enkelt udtryk for, at man overhovedet ikke har fattet, hvad det er, der bekymrer folk, og at det står rivende galt til med det danske sundhedssystem. Den sammenlig-

ning er der al mulig god grund til hele tiden at minde vælgerne om frem til næste valg. Når pengene følger patienten, vil det ikke længere være nødvendigt at tegne private sygeforsikringsordninger.

Så svaret på Socialdemokratiets frygt for forsikringsamfundet er at lade pengene følge patienten. Den rige, den fattige, arbejdsmanden, den handicappede, allergikeren, barnet, den gamle, alle vil være omfattet.

Så her ved Folketingets afslutning tror jeg, alle er enige om, at dette forår ikke lige gik, som regeringen havde tænkt sig, det skulle gå – heller ikke i dag. Havde regeringen haft mulighed for at spole tiden tilbage, er jeg helt sikker på, at den ville have handlet anderledes.

I panik valgte regeringen at stille en forespørgsel til sig selv. Den blev slået stort op. Og undervejs kom den socialdemokratiske politiske ordfører også til at afsløre strategien ved at sige, at man bestemt ikke kunne udelukke, at der skulle udskrives valg på baggrund af forespørgselsdebatten. Scenen var sat.

Men efter en 12 timer lang debat svigtede motet totalt, og i stedet blev regeringens stort anlagte angreb på Venstre en fuser, der endte i en pinlig understregning af, at SR-regeringen får stadig sværere og sværere ved at tackle sit eget parlamentariske grundlag. For undervejs i debatten hørte vi hr. Frank Aaen slå fast, at uligheden faldt under Schlüterregeringerne, mens den er vokset under den nuværende regering.

Den konstatering rystede virkelig Socialdemokraterne, og i de næste mange timer udfoldede et utal af Socialdemokrater ihærdige anstrengelser for atter at komme ind i Enhedslistens varmestue.

Prisen kom et stykke ud på natten. Finansminister Pia Gjellerup lovede, at regeringen nu ville indfri stort set alt, hvad Enhedslisten har af ønsker på dette område. Og allerede dagen efter forespørgselsdebatten leverede hr. Frank Aaen en lang liste med en samlet pris på adskillige milliarder kroner. Det bliver dyrt, og det bliver svært for regeringen at manøvrere sig igennem finanslovforhandlingerne, når man på forhånd har måttet udstede en gigantisk blankocheck til Enhedslisten.

Foråret bød også på endnu et nyt socialdemokratisk slogan: Mennesker først. Det lyder helt rigtigt. Det har vi sagt og kæmpet for i mange år. Men Socialdemokraterne har en eftersætning. For, som det hedder i det socialdemokratiske oplæg: »Når pengene er der, kan vi sætte hensy-